

Het geheim van de maffiakleermaker

De slagboom aan het eind van mijn straat, de Boeyaerdstraat, werd rond 1960 voorgoed neergelaten. Het was de tweede overweg nadat de trein zich hijgend en puffend uit het station had losgerukt. Of de voorlaatste als hij dampend en sissend uit vreemde streken kwam aanzetten, steeds groter wordend. In 1960 liep mijn straat dus dood. Maandenlang nog reden auto's blindelings in die fuik. Het was even wennen. Het leek wel of de bewoners van de Boeyaerdstraat de vreemde nummerplaten konden ruiken: telkens als er een passeerde, bewogen de gordijnen nieuwsgierig. Lippen articuleerden dan spottend *weer eentje* of iets met *dom*. En in de auto zelf kon je liplezend *verdomme* ontcijferen. Langzaamaan werd het stil in de Boeyaerdstraat. Tussen de Franse steenhouwer en de Vlaamse houthandel in mijn straat woonde de joodse kleermaker Lievin.

Zijn huis was 's avonds flets verlicht. Nadat ik mijn buurjongen Roland dagenlang de stuipen op het lijf had gejaagd met schrikbarende verhalen over het heelal, en zijn pa zich daar uiteindelijk over kwam beklagen bij mijn pa (ik mocht nooit meer de woorden kosmos en marsman in de mond nemen), begonnen we ons op het geheimzinnige kleermakershuis te concentreren.

Ik alarmeerde de andere leden van de Club van de Zwarte Hand. Al vlug gingen we tot actie over. Met bonzend hart propten we stiekem briefjes in de brievenbus van de kleermaker. In de flauwe lichtplas van een straatlamp stonden we te smoezen over moord en misdaad. We klauterden over stapels hout om de tuin te bespioneren. We stonden onzichtbaar te zijn tussen de zwiepende takken van bomen en struiken. Het was Marina die plotseling opperde:

"Die kerel werkt voor de maffia. Ik weet het wel zeker." Eric knikte ernstig.

"De rolluiken aan de kant van de straat zijn altijd neergelaten," zei Roland. En ik fluisterde:

"Dat huis is verdacht. We moeten het in de gaten houden. Hier is iets niet pluis."

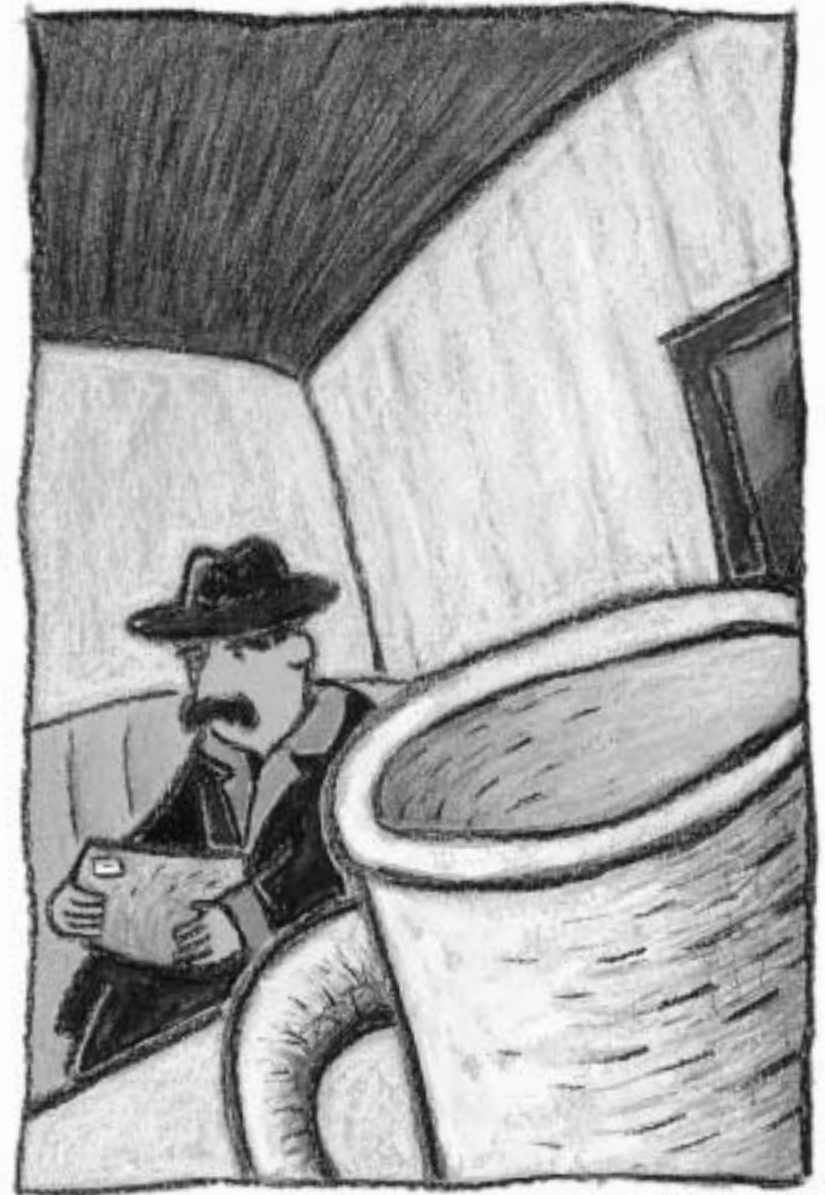
"Hij maakt deukhoeden, lange jassen en zwarte handschoenen."

"Je ziet hem bijna nooit overdag op straat."

"Heeft hij een vrouw?"

Die avond, toen we naar huis gingen, trokken we extra hard met onze rechterhand aan onze linkeroorlel. De Club van de Zwarte Hand zou er werk van maken. Mijn hart bonsde als een drumstel toen kleermaker Lievin op een avond bij ons thuis aanbelde. Had hij iets in de gaten? Het was vals alarm: hij bracht een broek van mijn pa terug, die hij versteld had. Op het inpakpapier was een piepklein stukje papier geprikt waarop in potlood de rekening gekrabbeld stond. Lievin bleef een halfuur op de bank zitten, zijn lange zwarte jas om zich heen gedrapeerd. Hij praatte een beetje door zijn neus. Ik bespiedde hem vanachter mijn dampende avondmok melk. Hij had witgrijze haren, borstelige wenkbrauwen en een stekelige snor. Maar door zijn woorden en gebaren maakte hij een zachte indruk. Hij was een kleermaker zoals ik me die uit de sprookjes voorstelde. Maar... wat ging er achter al dat grijs en zwart schuil?

De volgende dag bracht ik Roland van mijn bevindingen op de hoogte. Wij waren ervan overtuigd dat de kleermaker voor de maffia werkte. Hij had daarvoor een perfecte dekmantel gekozen, want hij woonde in een doodlopende straat: niets liet vermoeden dat hij jassen, handschoenen en hoeden voor gangsters maakte.

"We moeten een verslag maken," zei ik ernstig tegen Roland. Die knikte.

"Dat moet jij dan maar doen. Als mijn vader het vindt, dan zwaait er weer wat." Even zag ik een marsman-
netje boven Rolands hoofd zweven.

"Ik schrijf het vanavond in mijn boekje. Dat verber-
gen we hier in een houtstapel. Dit wordt onze geheime
bergplaats."

"De Club van de Zwarte Hand moet gewaarschuwd
worden." Op het schoolplein brachten we Eric op de
hoogte. En om vier uur wachtte Marina ons op bij de
meisjesschool. We trokken aan onze linkeroorlel en
belegden een korte vergadering. Ons plan was als
volgt: ik zou een kort verslag maken. Dat zouden we
de avond erna verbergen in de houtstapel naast de
beukenhaag van Lievin. Vervolgens zouden we op ver-
kenning uit gaan. De duisternis zou ons beschermen,
want we hadden op donderdagavond alle vier muziek-
les tot zes uur. Zo gezegd, zo gedaan. Die avond zat
ik lange tijd op mijn balpen te kauwen. Mijn geheime
notitieboekje lag opengeslagen voor mij. En plotse-
ling had ik het gevonden.

- Geheimz. licht kleerm. huisnr. 18 - B-straat/onder-
zoek gewenst/houthandel V. geheime basis/misdadig
opzet?/9-11-1960/dCvdZH: H,R,M,E/stop// -

Tevreden kroop ik tussen de lakens. Het kriebelde in
mijn buik bij de gedachte dat we morgenavond door
de tuin van de kleermaker zouden sluipen.

Roland deed wat lacherig over mijn boekje, maar Eric
keek hem streng aan. Dit was een ernstige zaak. Ma-
rina schonk me een bewonderende blik.

"Staat er nog iets anders in je boekje?" vroeg ze.

"Nee, helemaal niks."

"Vind je het niet jammer om het achter te laten?"

"Telkens er iets gebeurt, moet het aangevuld wor-
den," antwoordde Eric in mijn plaats. "We zullen het
dus af en toe moeten zoeken. Het is het dagboek van
de Zwarte Hand." Ik knikte en voelde me plotseling
heel belangrijk. Misschien zou het later een echt
boek worden, met de avonturen van onze club erin.

Na de les notenleer trokken we naar de Boeyaerd-
straat, beschermd door de duisternis. Eric en Marina
namen een omweg, om hun eigen straat te vermij-
den. Roland en ik volgden onze gewone weg, dicht te-
gen de huizen aan. Het rook naar november. Veel tijd
hadden we niet: ongeveer acht ouders hielden ons el-
ke dag in de gaten. Om tien over zes glipten we het
hol van de leeuw binnen: de houthandel die aan de
tuin van kleermaker Lievin grensde. In en om een gro-
te, open loods was een wirwar van houtstapels. Vlak
bij de beukenhaag verborgen we ons bendeboekje,

tussen de gestapelde planken en geplette spinnen. Daarna klauterden we op de stapel, Marina als laatste, want ze moest het licht in het kantoortje van de houtbaas in de gaten houden én ze had een rokje aan. Voor ons, lenige apen, was het een koud kunstje. Met een kwieke sprong landden we even later op verboden terrein: de tuin van de maffiakleermaker. Ik kreeg een verdubbelde aanval van kriebels in mijn buik.

"Hé, je rokje leek wel een parachute!"

"Hihihi!"

"Ssst! Stil!" siste Eric. Misschien was hij alweer knalrood aan het worden van de spanning, maar dat konden we in het donker niet zien. Voorzichtig schuifelden we naar het grote venster aan de achterkant. We konden elkaars hart horen bonken. Het mijne bonkte plotseling dubbel zo hard, want Marina greep een seconde lang mijn hand vast. Ik beleefde een geheimzinnig avontuur met het mooiste meisje van de aardbol aan mijn zijde! Om de beurt loerden we door een kier in de overgordijnen naar binnen. De kleermaker kregen we echter niet te zien. Natuurlijk niet: die was ergens met een gangsterbaas in een rokerig hol aan het vergaderen, met een zeppelin van een sigaar tussen zijn lippen. Wel zagen we een oude, witgrijze vrouw in een schommelstoel. Er lag een geruite deken over haar knieën.